

[Aksel Larsen.]

fæller optrådte på under den tyske besættelse af Danmark, og den måde, de har optrådt på i de senere år.

Men tilbage til udenrigsministerens luksusrejse til New York — dette er ikke sagt for at være ondsksfuld mod udenrigsministeren, for jeg tvivler ikke om, at han ikke havde fornemmelsen af, at det var en behagelig rejse. Denne rejses nødvendighed blev jo motiveret med, at kun udenrigsministeren kunne få de nødvendige detailoplysninger om, hvordan enhedskommandoens princip kunne føres praktisk ud i livet. Hvor klog var udenrigsministeren så, da han havde deltaget i mødet i New York, og da han meddelte sine erfaringer i Atlantbladet „Information“? Ja, han sagde — jeg beder om formandens tilladelse til at citere —, at

„ordlyden i atlantpagtrådets communiqué fra i tirsdags synes at antyde, at Danmark nødvendigvis må yde et militært bidrag, hvis landet ønsker at være repræsenteret i den vesteuropæiske enhedskommandos stab,“

men at han

„ikke sidder inde med oplysninger om, hvordan et land, der ikke ser sig i stand til at afse militære kontingenter, i givet fald vil blive repræsenteret.“

Med andre og tydeligere ord: udenrigsministeren aner ikke et kuk om, hvordan det hele vil blive praktiseret, derom fik han ikke noget at vide i New York, og det var dog ellers derfor, han partout skulle tvinges til at tage den flyverejse. Men udenrigsministeren ved eller formoder noget andet. Han udtalte nemlig endvidere til „Information“, at ingen endnu kan sige, hvilken form for bidrag fra dansk side man vil betragte som ønskelig — altså påny en dokumentation af, at udenrigsministeren ikke har fået besked. Og det var dog ellers formålet med den dyre rejse.

Den sidst citerede sætning åbner imidlertid vide perspektiver. Den lader den mulighed, ja, sandsynlighed stå åben, at alle Danmarks væbnede styrker, selvom de forbliver på dansk territorium, skal underlægges den atlantiske, d. v. s. den amerikanske overkommando. Og hvadenten dette helt eller kun delvis bliver tilfældet, er det dog klart, at dermed har man fra

skrevet de danske forfatningsmæssige organer — først og fremmest rigsdagen — retten til og muligheden for at øve reel indflydelse på spørgsmålet om krig og fred, spørgsmålet om de væbnede styrkers omfang, organisering, bevæbning eller tjenestetid såvel som om militærudgifternes højde.

Ja, men — siger de fiffige atlantiske politikere — i Danmarks svar er der netop et forbehold med hensyn til rigsdagens medbestemmelsesret. Ja, det er der, og det blev gjort gældende i New York af den højtærede udenrigsminister, som ifølge Reuters Bureau sagde følgende — jeg beder om tilladelse til også at citere dette —:

„Jeg må på den danske regerings vegne tage et lille forbehold med hensyn til Danmarks deltagelse i det fælles forsvarssystem, fordi det danske parlament må rådspørges, angående bevilling af de nødvendige midler“

— altså kun om bevillingsspørgsmål, ikke om tjenestetid, bevæbning, udrustning o.s.v. Og videre sagde han:

„Der kan dog ikke regnes med vanskeligheder i denne forbindelse.“

Så meget er forbeholdet altså værd ifølge udenrigsministeren. Når jeg tænker på hans aldrig svigtende loyalitet overfor hans vekslende statsministre, må jeg gå ud fra, at han i New York talte med sin herres, statsministerens stemme.

Det må erkendes, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, sin tilbøjelighed for højtravenhed tro, udtalte sig brutalere og klarere end det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg). Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft erklærede overlegent, at det jo havde været meningsløst at spørge rigsdagen om dens stilling til den atlantiske enhedshær, eftersom Danmark er medlem af Atlantpagten og må handle i overensstemmelse hermed, ligesom vi er bundet til at rette os efter den i 20 år. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft bør ikke glemme, at Atlantpagten blev vedtaget, uden at han og hans majoritetsfæller vovede at spørge vælgerne gennem en folkeafstemning. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts evne til at gøre sort til hvidt kan ikke bringe den kendsgerning ud af verden, at ifølge Atlantpagtens artikel 5 er det ethvert deltagerland selv, som suverænt skal afgøre, hvad det i enhver mulig situation kan eller